

ИРЖИ МАРЕК СЛУЧАЙНОСТ

Превод от чешки: Ирина Къосева, 1980

chitanka.info

Преди време пражката полиция беше под разпореждането на полицейския съветник Кнотек, който излезе в пенсия с чин министерски съветник. Строг и рязък той служеше както по времето на императора, така и по време на републиката. Имаше бомбе и намазани с восък мустаци. Тогава детективите имаха бомбета и мустаци. Това изглеждаше възвишено и внушаваше страх. Разбира се, така всички ги разпознаваха, но и без това всички ги знаеха, а и те на свой ред познаваха всички. Така че нямаше нищо за криене.

В тези идилични времена още никой не вярваше много-много на техниката и криминалните случаи се решаваха по-скоро навън, под открито небе, отколкото в лабораторията. Впрочем първият съветник до края на живота си запази някакво недоверие например към дактилоскопията. Той разчиташе, и то не без успех, на съвсем други неща и най-много на това, което сам наричаше нюх и случайност.

За него се знаеше, че веднъж съвсем случайно взел и тръгнал към Жижков, водейки със себе си първия срещнат стражар. И съвсем случайно отишъл, да речем, в хотел „Тихи“. А там като че ли по поръчка имало гуляй — специалистът по таваните, по прякор Пулпител^[1], празнувал тук със своята тайфа. Фактът, че на веселбата попаднал лично полицейският съветник, бил фатална случайност; защото полицията вече няколко месеца безрезултатно търсела Пулпител. Само че въпросният глупак, вместо да се остави да го приберат и цял живот да смята за чест, че с него се е занимавал господин от такъв ранг, духнал през прозореца, стигнал до дома си и там се скрил под леглото. А на жена си наредил да каже, че го няма в къщи, при което за по-сигурно трябвало тя да извика хубостника на съседите и да легне с него в леглото, като че ли са любовници.

След миг съветникът бил у Пулпителови. Като нахлул вътре и отметнал юргана, той видял вместо Пулпител съвсем друг мъж. Това би изкарало от търпение всеки друг, но не и господин полицейския съветник. Той завил госпожата и чуждия мъж, повдигнал извинително шапката си и след това страховито забоботил:

— Пулпител, излизай или ще ти лепна двойно повече годинки, нали сам знаеш, че съм в много добри отношения с господата от съда!

И наистина, целият позеленял, Пулпител изпъзлял изпод окупираното легло, а извиканият отвънка стражар му турил белезници. Минавайки отново покрай съпружеското легло, господин съветникът

учтиво свалил шапка, без да му мигне окото. След шест месеца, когато злополучният Пулпител се върнал в къщи, първата му работа била да набие жена си по причина, че тя съвсем без полза е лежала в леглото с мнимата си симпатия. А след това я биел, колкото пъти си спомнел за това. Всеки път, когато разказваше за този случай, първият съветник прибавяше:

— Да, то, всяко провинение, си иска наказанието.

Понякога съветникът Кнотек произнасяше интересни речи пред своите подчинени, които стояха един до друг в безупречно подравнена редица:

— Детективът, запомнете това, може да използва всякакви помагала, но най-доброто, което има, е неговият нос!

От края на редицата, точно там, където стоеше детективът Боуше, се чу мощна кихавица. Съветникът се намръщи, но Боуше не беше кихнал нарочно просто той имаше страшна хрема. Имаше я от пролетта до есента, а през зимата — също. Това беше болест, а не инат или лошо възпитание. Хремата и господин Боуше бяха неразделно цяло, точно така, както неговият нос и капката на края му. Всички джебчии, чийто голям познавач беше детективът Боуше, знаеха за това. А иначе той минаваше за балама и понякога съветникът благоволяваше да пусне някоя шега за негова сметка. Боуше не му се сърдеше, в края на краищата човек трябва да бъде доволен, когато неговите началници му обърнат внимание.

— Носът, господа — продължаваше съветникът своето научно изложение, — това е цялата тайна на криминалистиката. И случайността! Случайността е могъщо нещо, с нея човек не бива да се шегува, без нея не можете да направите нищо... Без случайността не можете дори да се ожените!

Безупречно подравнената редица от детективи зашумя от учтиво веселие.

Съветникът вдигна вежди и отново настъпи тишина. Лесно му беше да се шегува, нали самият той бе заклет ерген!

— За случайността са написани много книги, не ви карам да ги четете, но че са написани, е факт. За случайността пишат дори и философите... Разбира се, има различни случайности. Ако някой отиде на Еврейската фурна, изобщо няма да е случайност, ако там срещне Дългия Ферда. Или пък ако някой след полунощ прескочи до „Старата

госпожа“ и намери там Тони Блондинката, това също не е случайност, защото тя там е като у дома си. Обаче, когато на някого падне на главата саксия, това е случайност. Разбира се, това е обикновена случайност. Особена случайност може да бъде, ако някой срещне касоразбивача Слитек на Фердинандова улица, сегашния Народен булевард, и съвсем случайно го попита къде е бил. И Слитек каже, че никъде не е бил, а точно в този момент изпод сакото му се изсули един железен „кози крак“... А съвсем особена и всъщност невъзможна случайност ще бъде, ако например господин Боуше разкрие такъв случай, над който като над костелив орех си е изпотрошила зъбите цялата наша полицейска дирекция.

Боуше отново кихна.

— Виждате ли, че имам право! — Главният съветник затаи усмивката си и изкомандува: — Свободни сте!

— Аз не съм виновен за тая хрема — обясняваше след това детективът Боуше на другите, — вече бях на лекар и той ми каза, че ще ми е от полза да се понагрея малко край морето. Ама къде може човек от нашата черга да си позволи такова нещо.

Господин Боуше си обърса носа и се запъти към работното си място. Сега беше относително свободен, шестте най-известни джебчии бяха прибрани зад решетките, а това винаги облекчава човека и той може да се поогледа дали някой провинциалист не е прескочил до Прага, за да пробва майсторлъка си. Такива заблудени бройки правят големи бели, докато им се напипат триковете.

Трябва да се знае, че между своите джебчии господин Боуше се радваше на уважение, познаваха го и той ги познаваше. Когато се разхождаше на гарата, джебчиите се криеха, защото тук той ги прибираще без каквато и да е причина.

Говореше се, че веднъж джебчията Карличек отивал на курорт заедно с цялото си семейство, но срещайки случайно детектива Боуше, Карличек трябвало да отиде в полицията, а семейството да замине без татенцето. Очевидно Боуше е разсъждавал, че джебчията няма какво да прави на почивка. Пък и му се е искало да не изпуска из очи своите хора.

Иначе господин Боуше беше любезен човек и имаше свое заведение, където ходеше съвсем редовно. Това беше „Отровната колиба“, недалече от „Аполинер“. Детективът Боуше ходеше там не

заради чудноватото име, дори не за това, че в последно време кръчмата беше желано утринно убежище за пражките гуляйджии, а за това, че тук човек може да получи супа още в ранни зори.

Понякога Боуше идваше тук и вечер, тогава кръчмарят мълчаливо поставяше пред него чаша грог, детективът пиеше грог даже и през лятото и всичко това заради хремата. Но никога не плащаше този грог, защото винаги в кръчмата се намираше по някой, който черпеше господин Боуше, без обаче да сяде на неговата маса. Джебчиите смятаха за свое задължение да се грижат за здравето на мъжа, който се грижеше за тях. Защото какво щеше да стане със света, ако престъпленията оставаха ненаказани? Такъв свят не желае нито един престъпник, защото да се краде може само там, където има порядък.

Ако някога се случеше в „Отровната колиба“ да няма никой, дори и тогава кръчмарят не взимаше пари от детектива, а записваше всичко на вересия. Като се появеше след това някой от бранша, кръчмарят казваше:

— Хей, пиша ти вчерашния грог на господин Боуше.

И този, за когото се отнасяше казаното, кимваше в знак, че това се разбира от само себе си.

— Голям случай, с който да си изпотроши зъбите цялата полицейска дирекция — мърмореше си господин Боуше, крачейки сутринта по студените празни улици. — Лесно му е на главния съветник да приказва, ама като има човек непрекъснато хрема... Аз в края на краищата заради тази хрема съм в тайната служба или както трябва да се каже, в корпуса на цивилната полиция, защото моят влажен нос не отива на униформата.

Господин Боуше стигна до своята кръчмичка и опечален от собствената си съдба, си поръча супа.

Заведението беше почти празно, но му казаха, че днес тук било много шумно, някаква група от аристократични дами и господа се веселила доста бурно, и сега кръчмарят се оплакваше:

— Днес тези, които имат пари, си мислят, че могат да се държат като бесни. Само погледнете, господин комисар, какво са направили в клозета. Вчера окачих ново огледало, а днес ми го счупиха, давайки на всяка дама по парченце, за щастие, казваха. Днес хората, като спечелят

пари, като че ли побесняват. Ще ги науча аз тях, господин комисар, аз не обичам дори когато някой счупи чаша...

Докато кръчмарят говореше, в кръчмата влезе млекарят Повондра, изпръхтя в топлото и дима, като че ли най-накрая бе попаднал на подходящ въздух, и каза:

— Подгони ни вече зимата... Само как вее из стърнищата, лоша работа!

И учтиво се присъедини към оплакванията на кръчмаря:

— Вярно, днес паралиите не знаят какво правят. Такъв си мисли, че като има кола, светът е негов... Като преди малко. Стоварям аз на Винохради гюмовете, гледам всичко да ми е наред, а там покрай мен минава един такъв младеж с кола, конте някакво, с една жена и, представете си, не се срамуват да ме замерят с обувка!... Ох, че се ядосах. Да имах подръка камък, щях да им покажа, че още ми държат ръцете, ама къде ти в тая загубена Прага по улицата камъни, на село, разбира се, е друго...

Очевидно млекарят беше много по-засегнат от факта, че сам не е успял да хвърли камък по тия двамата, отколкото от това, че те са го замерили с обувка.

— Поне нова ли беше обувката? — попита Боуше.

— А как ти се видя крачето? Като излято ли? — попита кръчмарят.

— Плюя аз на крачката на такива кокони. А обувката... Ами може и да е била нова, ама само с една за къде, а? Да беше хвърлила поне двете мръсницата!

След това Повондра също си поръча супа и я засърба с блаженство.

— Само че аз няма да оставя това току-тъй. Те, тия контета, често се возят из Прага. Ще го срещна все някъде, ще му дам да се разбере. Да хвърля по порядъчните хора обувките на някаква флърца!

После се разделиха, Повондра тръгна със своето конче към Ходов, детективът Боуше — към дома си, а кръчмарят изгони последните дремещи клиенти и затвори.

С настъпващия ден пражките улици добиха по-приветлива физиономия, започнаха да минават боклукчиите, техният звънец огласяше улиците и слугините изтичваха пред домовете със сандъчета

пепел в ръка, разменяха си най-новите клюки и се прозяваха след нощта, която, както винаги, беше толкова къса.

В къщи Боуше легна до жена си, която се готвеше вече да става и замърмори, че поне веднъж той можел да се прибере навреме. Но понеже тя си говореше така вече двадесет и пет години, Боуше не ѝ обърна внимание. Той заспа дълбоко и сладко, защото след нощната служба имаше цял свободен ден.

И точно защото беше свободен, детективът не узна нищо — е, това се казва случайност — за големия случай, станал същия ден сутринта в Прага. Първият съветник си играеше със своя навосъчен мустак и се мръщеше, защото в тоя случай нямаше за какво да се хване. Дирекцията на полицията наистина беше в задънена улица, но Боуше не можеше да разкрие нищо дори с помощта на най-великата случайност, защото не знаеше нищо. Понякога случайността е голям чешит.

Станалото беше толкова загадъчно, като че ли някой го беше изрязал от филмите. И мъглата в улиците, и размазаните светлини на газовите фенери — същински Лондон, само че тук очевидно липсваше Скотланд Ярд. Липсваха и каквито и да било следи. Първият полицейски съветник напразно беше изпратил целия екип по улиците, детективите не носеха никакви добри новини.

В ранните часове на този ден, когато нощта преминава в утро и есенните мъгли лягат в пражките паркове, издигайки се от вълтавската долина (но и от ботицката, пък и от Рокитки), в такова мрачно време по улиците профучал автомобил, каран от млад мъж. Спрял на Лежерова улица, където се намира прочутият Боровков санаториум, лечебно заведение, което държи на своето реноме, предлагащо най-дискретни лекарски услуги и популярно сред богатите хора. В него се боледува дълго и скъпо, с преголяма грижа от страна на персонала и лекарите. Тук идваха както доста болни, така и прекалено здрави жени, които имаха някакви свои причини за това. Често тук постъпваха дами, направо цъфтящи от здраве, и след седмица си отиваха малко пребледнели...

Със скриптене колата спряла точно пред входа. Портиерът я видял от своята будка, не спял, може ли да спи в такова благородно заведение, когато човек е на служба! Освен това нощем винаги има такива случаи, които донасят повече. Той бързо се втурнал навън, а

младият господин вече се опитвал да вземе на ръце жената, която лежала на задната седалка, но все не успявал и услужливият портиер го отстранил.

— Позволете, аз сам... И това си има чалъм — казал добродушно, вдигнал елегантната дама и я понесъл, а в това време младият мъж се препъвал зад него. Той отнесъл дамата до портиерната и я сложил на канапето, тапицирано с тъмен насмолен плат.

— Дълбок припадък, нали? Сигурно е сърчицето — казал компетентно той на младия мъж, който нещастен стоял при вратата. След това портиерът изтичал в коридора: — Само момент търпение, господин докторът е на първия етаж, веднага сме тук!

Само че когато наистина след малко портиерът се върнал, младежът не бил нито в стаята, нито в коридора, само се чуло как колата пред сградата тръгва. Портиерът изскочил навън, но в мъглата видял само, че автомобилът завива в Миковцова улица и след секунда навсякъде било тихо. Смаян от всичко това, той се върнал обратно в портиерната. Над непознатата се бил навел лекарят, който потърсил пулса ѝ, а след това учудено вдигнал глава:

— Чуйте, тази жена е мъртва!

Портиерът притворил очи: „Само това липсваше! Този човек я е докарал тук вече мъртва! А аз налетях на него... Сега от това ще стане скандал, скандал в нашия санаториум; шефът ще ме изхвърли, господи боже, защо да се случи точно когато аз съм на служба...“ С треперещи ръце той набрал номера на полицията.

Полицията не можа да установи нищо друго, освен това, че ставаше дума за неизвестна мъртва жена на възраст около двадесет години, среден, ръст, кестеняви коси, поддържани ръце, скъпо бельо и рокля и никакви особени белези.

— Каква беше колата — тъмна или светла?

— Майко Богородичке, не знам, господа. По-скоро тъмна.

— Лимузина?

— Не знам. Имаше брезентов покрив.

— Марка? „Испано сюиз“? „Рено“? „Валтер“?

— Нищо не разбирам от марки коли — нареждаше нещастният портиер.

— Опишете ми този мъж! — поръча полицейският комисар.

Тук портиерът беше в свои води, хората той помнеше, но колите — не. Затова описа мъжа много подробно и особено подчерта, че има тънки мустачки.

— Може би по тях можете да го хванете — добави той просто душно.

— Ако точно в този момент не ги бръсне! — въздъхна мъжът, който водеше разследването. Той живо си представи как ще побеснее господин първият съветник. Така живо, както портиерът си представяше, че ще побеснее неговият шеф, щом в девет часа отвори вратата на санаториума. В такива случаи подчинените винаги свършват зле.

Единственото нещо, което правеше впечатление, но също нямаше никаква стойност, беше фактът, че мъртвата жена има само една обувка. И понеже другата не се намери на улицата пред санаториума, можеше да се предполага, че жената е докарана без нея.

— Много слаба следа — каза детективът, когато докладваше, и полицейският съветник лаконично кимна. После за ужас на всички даде заповед да се издири втората обувка.

Така това попадна в бюлетина на полицията и в „детективната“ (както се наричаше стаята, където седяха току-що върналите се от патрул) го записаха в специалната книга. Сега всички имаха за задача да се погледат за другата обувка.

„Старецът вече се вдетинява“ — мислеше си детективът, който разследваше случая. — Много ми е любопитно какво ще ни помогне, като имаме целия чифт. Бих заменил двете обувки за името на тая жена.

Още същия ден съдебният лекар съобщи какво е причинило смъртта: прекомерна доза кокаин.

Първият съветник подсвирна от удивление. В такъв случай тази жена принадлежи към така нареченото висше общество, всъщност така се стеснява кръгът на заподозрените. Полицията имаше специална картотека на кокаинистите. Но случайно — проклета случайност! — всички те като че ли нарочно бяха извън подозрение. Точно обратното, можеше да се предполага, че тая жена, както и тия около нея са новаци, защото са допуснали да прекалят с дозата. През деня в полицията се нижеше цяла процесия, всички, които бяха регистрирани. Но никъде не се намери нищичко.

Съветникът се мръщеше, детективите усилено търсеха из цяла Прага оная обувка, Боуше спеше, а млекарят Повондра носеше в Ходов люцерна за зайците.

На следващия ден Боуше не отиде направо в дирекцията, защото преди това обиколи Вацлавския площад и по-големите магазини. В един от тях забеляза джебчията Яндейсек и веднага го прибра. Джебчията Яндейсек отначало се противеше и твърдеше, че въпреки всичко и един порядъчен човек може да отиде в магазина, за да си купи нещо. Кое то твърдение обаче Боуше при непрекъснато подсмърчане опроверга със забележката, че дванайсет пъти съденият човек отдавна не е порядъчен. По пътя Яндейсек омекна и когато започна да се моли, Боуше се престори, че благодарение на хремата и мекото си сърце може да си затвори очите, но затова пък Яндейсек трябва да поразкаже нещо за тия, новите в бранша, които са дошли в Прага. Така се разбраха и Яндейсек посочи някой си Бразда от Будейовице, който си опитва щастието в Прага под ръководството на стария Мацлик, което значи, че работят в блъсканиците. И понеже в този момент в Прага нямаше никакво събитие, вероятно ще се установят в Еден.

Яндейсек поподскокна, доволен, че е свободен, Боуше тръгна към дирекцията, за да подаде рапорт за този Бразда и да предупреди комисарството във Вършовице, в чийто район бе паркът за забава Еден. Естествено, той прочете бюлетина, но не намери в него нищо интересно. Когато вече си тръгваше, портиерът го попита:

— Е, какво, господин Боуше, вие търсите ли оная обувка? Старият подгони целия екип из терена.

— Каква обувка? Моите хора не събират обувки — засмя се господин Боуше, но веднага след това — сигурно от вълнение — кихна ужасяващо силно. И като си бършеше носа, извика: — Женска обувка, нали? Господи, аз четох бюлетина, а там нямаше нищо... случайно да съм прескочил цял лист!

Господин Боуше се втурна обратно и прочете съвсем грижливо листа, който по случайност наистина беше прескочил. Притъмня му пред очите. Ето го! Случая, с който, както благоволи да се пошегува господин първият съветник, ще си изпотроши зъбите цялата дирекция! Обувката!

Да, ама може ли да чака чак до утре и рано сутринта да търси Повондра в „Отровната колиба“? Ами ако той случайно не дойде там?

Боуше усещаше, че го тресе. Кихавиците му се учестиха като удари на пулс.

Тогава, в тези идилични времена, беше невъзможно детектив да получи кола, за да пристигне някъде по-бързо. Само президентът на полицията имаше кола. Да я поиска първият полицейски съветник — да, ама някой детектив? И още повече господин Боуше?

Така че той пое по най-краткия път: с влак до Кърч, а после препусна към Ходов пеша през нивята, където овчарите палеха стебла и треви. Изпоти се порядъчно и като стигна дотам, можеше да изстиска ризата си, но за учудване хремата му беше попреминала — в края на краищата може и да е прав тоя доктор, че ще помогне едно хубавичко нагриване покрай морето. Обаче обикновеният човек ще се загрива по пътя към Ходов.

Повондра си беше в къщи. И едва не му се обърна сърцето, като видя Боуше, защото знаеше неговата професия.

— Да не би да имаме някой джебчия тук! — изплаши се той.

— Не, господин Повондра, само че страшно ми трябва оная обувка... Оная, дето някой я беше хвърлил по вас!

— Нали още в кръчмата ви казах, че не събирам тек обувки. Оставих я на земята, сигурно някой я е прибрал.

— Кой! Кой, господин Повондра, в това е цялото нещастие. Знаете ли какво ще ми струва тая обувка! — хленчеше Боуше.

Повондра сви рамене:

— Откъде да съм предполагал... А защо търсите точно тая обувка?

— Това е дълга история, засега не мога да ви я разкажа — отвърна тъжно Боуше.

— Повече щях да се радвам, ако търсехте тоя негодник зад волана... Но аз ще го намеря сам.

— Как ще го намерите? Нямате оная обувка, не помните как изглежда, не знаете... Знаете ли поне каква беше колата?

— Не знам, но ще я позная. Ако не иначе, поне по номера.

— Господин Повондра — зашепна Боуше и придоби израза на светия, пред когото току-що се е разтворило небето. — Господин

Повондра, вие знаете номера? Номера на тая кола? Ще ми го кажете, нали? Бавничко, за да не се объркате!

— Може и бързо, особено ако създам някоя неприятност на тоя безделник. Беше написан отзад: „Н 3584“. Или „3587“, точно не помня...

— Това не пречи, не пречи — зашептя в екстаз Боуше и след като кихна, каза: — Знаете ли какво е случайността? Случайността, за която вече са писали философите и за която обича да говори нашият полицейски съветник Кнотек. Със случайността шега не бива, господин Повондра.

И Боуше се запъти обратно към Прага пеша.

Да се намери колата не беше проблем — това беше лек автомобил, тъмен, спортен модел, с подвижен покрив, марка „Валтер“ и беше собственост на сина на фабриканта Вобаба. Когато полицията отиде у тях, младият господин рухна. Започна да говори веднага и каза всичко, което знаеше.

... Организирали скромна вечеря във вилата на едни познати; били там около осем... точно казано, девет души, между тях госпожица Тина... В разгара на вечерта елин от гостите, по-точно някой си Соукуп, дал на присъстващите кокаин и госпожица Тина така прекарила с дозата, че ѝ станало страшно зле. Компанията се стреснала, такова нещо можело да свърши неприятно. Изведнъж всички изтрезнели. Решили да хвърлят жребий. Жребият се паднал на младия Вобаба. Останалите тържествено се заклели, че ще мълчат, и му поръчали да натовари госпожицата в колата и да я откара колкото може по-бързо в санаториума. Само че още докато я носел към колата, нещо не му харесвало — била бледа като смърт и цялата студена, но още дишала. Сложил я на задната седалка, колата не била много широка и краката ѝ малко стърчали, но нито той, нито някой от останалите, които бързо напуснали вилата в утринната мъгла, не обърнали внимание на това. По време на пътуването той непрекъснато се обръщал назад, непрекъснато ѝ говорел: „Тиничко, събудете се, всичко ще бъде наред...“ Когато минавал през Винохради и завивал в Будечка улица, отзад госпожицата въздъхнала някак странно и като че по нея минал гърч, изпълнала се... Да, възможно е да е изритала обувката от крака си, той не помни дали е била с две обувки, когато я е

слагал в колата... След няколко минути били пред санаториума, но тук разбрал, че момичето е мъртво.

Младият господин трепереше, после написа собственоръчно имената на всички, били тая нощ във вилата. Това беше такава афера, за която се говореше на най-отговорни места. Всичко живо в дирекцията трябваше да помага при тоя случай и да води хората на разпит. Само Боуше беше свободен, нали беше героят на деня. Негова първа грижа беше да намери Повондра и да му обясни, че никой не го е замерял с обувки, че всичко е било само лоша случайност. Слава богу!

Но преди да се запъти към „Отровната колиба“, го извика самият първи полицейски съветник. Той дълго гледа детектива Боуше и неговата вечна капчица на носа, дълго си въртя мустака и мълча. После въздъхна и каза:

— Слушайте, аз вече съм пред пенсия и съм доволен, че на края съм свидетел на такава случайност, каквато дори не мога да си представя. А съм видял какво ли не! Боуше, вие сте пример на такава щастлива случайност, за каквато дори философите не са писали! Гордейте се с това, човече! Да! Това ще впиша в личното ви досие, а през лятото ще заминете на море, ще уредя това!

Когато щастливият Боуше, излизайки заднишком от кабинета на шефа си, учтиво подсмръкна, съветникът додаде:

— Но, за бога, внимавайте там заедно с хремата да не оставите и тоя верен криминален нюх! Много ще съжалявам за това!

[1] Пулпител (чеш.) — половин чувал. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.